

A Byzantine Iliad. The Text of Par. Suppl. Gr. 926. Ed. with critical apparatus, introd. and indexes by L. Norgaard and O. L. Smith (Opuscula Graecolatina. Suppl. Musei Tusculani, 5), Copenhagen, Museum Tusculum 1975, σσ. 75.

Ἡ παράδοσις ἐκληροδότησεν εἰς τὸ Βυζάντιον τὰ ὁμηρικὰ ἔπη ἀλλὰ καὶ πλουσίαν μεθομηρικὴν λογοτεχνίαν, παραλλαγὰς, προεκτάσεις καὶ ἐρμηνείας τοῦ τρωικοῦ μύθου. Ἀπὸ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς βυζαντινῆς λογοτεχνίας οἱ χρονογράφοι (Μαλάλας, Ἰω. Ἀντιοχεύς) καὶ οἱ μεταγενέστεροι (Κεδρηνός, Μανασσῆς) περιλαμβάνουν τὰ τρωικὰ εἰς τὰ ὑπ' αὐτῶν ἱστορούμενα ἀπὸ κτίσεως κόσμου γεγονότα. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐντάσεως τοῦ κλασικισμοῦ (ιβ' αἰ. ἔ.), κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνεβίωσε καὶ ἡ μυθιστορία, λόγιοι συγγραφεῖς (Τζέτζης, Ἰσαάκ. Πορφυρογέννητος, Γεώργ. Λακαπηνός, Μιχ. Σεναχηρεῖμ, Νικ. Γρηγοράς) ἀσχολοῦνται μὲ μυθιστορηματικὰς ἐπεξεργασίας τοῦ τρωικοῦ μύθου ἢ συνθέτουν πραγματείας περὶ Ὀμήρου κατὰ τὰ πρότυπα τῆς ὑστεράς ἀρχαιότητος.

Κατὰ τὸν ιδ' αἰ. ἔχομεν ἐπεξεργασίας τῶν τρωικῶν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν καὶ δυτικῶν προτύπων, τὰ ὁποῖα εἶχον εὐρείαν διάδοσιν εἰς τὸ Βυζάντιον μετὰ τὴν δ' σταυροφορίαν. Ἐκ τῶν ὑπὸ δυτικὴν ἐπίδρασιν συντεθέντων ποιητικῶν ἔργων εἶναι μέχρι τοῦδε γνωστὰ πρὸς :

α') Ἡ κατὰ προτροπὴν τοῦ δεσπότη τοῦ Ἡπείρου Ἰωάννου Β', Κομνηνοῦ - Ἀγγέλου - Δούκα (1323 - 1335) καὶ τῆς συζύγου του Ἄννης Παλαιολογίνης συντεθεῖσα Ἰλιάς τοῦ Κωνστ. Ἑρμονιακοῦ.

β') Ὁ Πόλεμος τῆς Τρωάδος, διασκευὴ καὶ κατὰ μέγα μέρος μετάφρασις τοῦ ἔργου τοῦ Benoît de Sainte - Maure (ιβ' αἰ.) (Ἡ χειρόγραφος παράδοσις τοῦ ἔργου δεικνύει ὅτι ἤτο εὐρύτατα διαδεδομένον).

γ') Τὸ διὰ τοῦ κώδικος Par. Suppl. Gr. 926 τοῦ ις' αἰ., φφ. 1—33 παραδιδόμενον ἔργον τῆς παρουσίας ἐκδόσεως¹ ὑπὸ τὸν τίτλον *Διήγησις γεναμένη ἐν Τροία ἅπας ὁ ἀφανισμὸς ἐνθε ἐγένη* ἐκ 1166 ἀνομοιοκαταλήτων δεκαπεντασυλλάβων στίχων. Ὁ ἄγνωστος συγγραφεὺς συνέθεσε τοῦτο μὲ τὸν σκοπὸν τινὰς τῶν νεωτέρων // τάχα μικρὸν νὰ ἐγροικοῦ τὴν ἱστορίαν τῆς Τρωάδος (στίχ. 887—888).

Τοῦ κειμένου προτάσσεται εἰσαγωγή (σ. 7—17) καὶ ἐπιτάσσεται λεξιλόγιον (σ. 65—75). Οἱ ἐκδόται παραθέτουν κατατοπιστικὴν ἀνάλυσιν τοῦ περιεχομένου τοῦ ποιήματος, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο κυρίως μέρη (σ. 12). Τὸ α' μέρος (σ. 1—779) δύναται νὰ τιτλοφορηθῇ, ὡς παρατηροῦν καὶ οἱ ἐκδόται, «Ἄσμα τοῦ Πάρι», διότι δεσπύζον θέμα εἶναι ὁ βασιλόπαις τῆς Τρωάδος καὶ ἡ μοῖρα του. Εἰς τὸ β' μέρος (σ. 780—1138) περιγράφεται ὁ «Πόλεμος τῆς Τρωάδος» μὲ κύριον ἥρωα τὸν Ἀχιλλεῖα. Ἀκολουθεῖ (σ. 1139 ἔ.) ἡ συνήθης εἰς ἔργα τῆς αὐτῆς περιόδου κατακλείς μὲ τὸ προσφιλὲς θέμα τῶν Βυζαντινῶν "σικὰ τὰ πάντα,, (σ. 8).

Ὁ ποιητὴς, ὡς παρατηροῦν καὶ οἱ ἐκδόται, ἀναμειγνύει στοιχεῖα ἐκ τοῦ τρωικοῦ μύθου (σ. 12), ρομαντικὰ θέματα (σ. 9, 11) καὶ μοτίβα παραμυθῶν (σ. 9).

Ὡς πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ ἔργου οἱ ἐκδόται ἀρκοῦνται γενικῶς εἰς ὅσα ἐσημειώ-

---

1) Ἐκδοσιν τοῦ αὐτοῦ κειμένου ἔχει ἐτοίμη καὶ ὁ Δ η μ. Δέδες, An edition of a Mediaeval Greek Poem on the Trojan War (Διήγησις τῆς Τρωάδος) : Thesis submitted for the degree of Doctor of Philosophy, University of London 1971. Αὕτη ὁμως δὲν ἐτυπώθη εἰσέτι.

σεν ὁ περιγράψας τὸ χειρόγραφον Ch. Astruc². Ἐπισημαίνουν ὅτι πολλὰ στοιχεῖα τοῦ τρωικοῦ μύθου μεταπλάσσονται, ὅτι ἡ ἔκθεσις τοῦ Πάριδος γίνεται ὡς καὶ ἡ τοῦ Μωυσέως (Ἔξοδος 2, 3), ὁμοίως ἡ ἔκλογη τοῦ ὀνόματος τοῦ βρέφους (Ἔξοδος 2, 10), ἡ κρίσις (Ἔξοδος 2, 11) εἶναι στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἀπαντοῦν καὶ εἰς τὴν Π. Διαθήκην. Διὰ τὰ μοτίβα παραμυθιῶν παραπέμπουν εἰς τὸ ἄρθρον τῆς RE XVIII 3—4, στ. 1486 ἔ., ἔνθα ὁ Πάρις ἀναφέρεται καὶ ὡς «der Märchenprinz».

Οἱ ἐκδῶται ὀρθῶς ἐπισημαίνουν τὰς ὁμοιότητας τοῦ κειμένου πρὸς τὰ παραδιδόμενα ὑπὸ τῶν χειρογράφων³ (σ. 14) καὶ ἰδιαίτερος ὑπὸ τοῦ Κωνστ. Μανασσῆ (σ. 10). Ἡ «Χρονικὴ Σύνοψις» ἐμφανίζει πρᾶγματι πολλὰς ὁμοιότητας πρὸς τὸ ἐκδιδόμενον ἔργον καὶ κατὰ τὸ περιεχόμενον καὶ κατὰ τὴν γλῶσσαν⁴ δὲν φαίνεται ὅμως πιθανὴ ἡ γνώμη ὅτι ὁ ποιητὴς ἠντλησε μόνον ἐκ τῶν χρονογράφων. Δυνατὸν νὰ ἠντλησε στοιχεῖα καὶ ἐκ τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ἑρμονιακοῦ⁵, μετὰ τῆς ὁποίας ἐκτὸς τῆς κατακλεῖδος (Ω 265 ἔ.) ἐμφανίζει καὶ πολλὰ ἄλλα κοινά, ἢ ἐκ τοῦ ποιήματος ὁ Πόλεμος τῆς Τρωάδος, πρὸς τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει κατὰ τὸ μέτρον καὶ τὴν γλῶσσαν⁶. Γενικῶς τὸ ἐκδιδόμενον ἔργον φέρει τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς ὑπὸ δυτικὴν ἐπίδρασιν λογοτεχνίας τῆς ὑστεροβυζαντινῆς περιόδου.

Ἡ ἐκδιδόμενη Διήγησις τῆς Τροίας ἐμφανίζει πολλὰ κοινὰ σημεῖα καὶ πρὸς τὴν Ἀχιλλίδα⁷ ὡς τὴν κατακλεῖδα (Ἀχ. στ. 1810, 1811, 1820) καὶ ἄλλους ὁμοίους στίχους, τινὰς τῶν ὁποίων σημειοῦν καὶ οἱ ἐκδῶται (σ. 13), ὡς Διήγ. Τρ. 165 : Ἀχ. 83 ἔ. || Διήγ. Τρ. 785—787 : Ἀχ. 1764—1766. Ἐκτὸς τούτων ὅμως ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι⁸. Ἰσχύει δὲ αἱ ὁμοιότητες ὁδηγοῦν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὑπόκειται κοινὴ πηγή.

Κοινὰ σημεῖα ὑπάρχουν καὶ εἰς τὰς μυθιστορίας : Βέλθανδρος καὶ Χρυσάντζα, Φλώριος καὶ Πλατζιαφλώρα, Ἰμπέρριος καὶ Μαργαράνα, ὡς ὑποδεικνύουν καὶ οἱ ἐκδῶται (σ. 13). Ὅμοιοι στίχοι ὑπάρχουν καὶ εἰς περισσότερα τῶν δύο ἔργα ἐκ τῶν ὡς ἄνω, ὡς λ. χ.

Διήγ. Τρ. 884 : ἐξαπορεῖ με ὁ λογισμός, αἱ χεῖρες καὶ ἡ γλῶσσα.

Ἀχιλλίης 779 : ἐξαπορεῖ μου ὁ λογισμός, αἱ χεῖρες καὶ ἡ γλῶσσα.

Ἰμπ. Μαργ. 66 : ἐξαπορεῖ μου ὁ λογισμός, αἱ χεῖρες καὶ ἡ γλῶσσα.

Τὸ ἔργον ἐμφανίζει ὁμοιότητας καὶ πρὸς ἄλλα ἔργα τῆς αὐτῆς περιόδου, ὡς ἡ Διήγησις Βελισσαρίου (στ. 480—489 : Διήγ. Τρ. 50 ἔ.). Ἀπολλώνιος ὁ Τύριος (626 : Διήγ. Τρ. 126) κ. ἄ.

2) Catalogue des manuscrits grecs. Troisième partie. Le supplément grec, Tome III, Nos 901—1371 par Ch. Astruc et M. - L. Concasty, Paris, Bibliothèque Nationale 1960, 26—27.

3) Κεδρηγός, I 216 14—16 καὶ 20—22 (Bonn). Μαλάλας, 92, 12 (Bonn).

4) ὡς λ. χ. τὰ ἐπιθετα πολεμόκλονος... βριαρόχειρ (στ. 785) ἀπαντοῦν καὶ εἰς τὸ ἔργον τοῦ Μανασσῆ στ. 1237 καὶ 1406 (Bonn) τὸ ρῆμα κηδεύουσιν (στ. 158) ἔχει τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὡς καὶ εἰς τὸν Μανασσῆν (στ. 1140) : κήδονται τοῦ νηπίου.

5) E. Legend, Bibliothèque Grecque Vulgaire V, La guerre de Troie par C. Hermoniacos, Paris 1890.

6) πβ. καὶ ὀνόματα Πάντορικλος (973) καὶ Πάντροικλος (Πόλεμος Τρωάδος), Τρώια (375, 391, 442, 524). Οἱ τύποι Τρώια καὶ Τροία ἐναλλάσσονται, λ. χ. οἱ ἄρχοντες τῆς Τρωίας (1004) ἀλλὰ ὁ ἀφανισμὸς τῆς Τρώας (1052) ὡς καὶ εἰς τὸ ποίημα Πόλεμος τῆς Τρωάδος.

7) Ὡς παραδίδεται ὑπὸ τοῦ Cod. Neap. Gr. III B 27 (Wagner).

8) Ἀχ. 648 (πβ. καὶ 684) : Διήγ. Τρ. 706 (πβ. καὶ 205) // Ἀχ. 1798 : Διήγ. Τρ. 86 // Ἀχ. 1789—1790 : Διήγ. Τρ. 977—978 κ. ἄ.

Πάντα ταῦτα ὀδηγοῦν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ποιητὴς δὲν ἤντησε μόνον ἐκ τῶν χρονολογῶν, ὡς λέγουν οἱ ἐκδόται. Ἡ γλωσσικὴ μορφή τοῦ ποιήματος· πολλαὶ λατινικαὶ λέξεις ὡς ἄστα (στ. 648, hasta, -ae) κασσίδι (942, 944), ἐκλατινισμένη μορφή ἐλληνικῶν ὀνομάτων ὡς Ἰθήκα (787), ἀπόδοσις τοῦ η διὰ τοῦ ε ὡς Τλεπόλεμος (787), Πελείδης (801), Βρισείδα (806), Δεΐφοβος (978, 985) ⁹ ὡς καὶ ἡ ὑπαρξίς εἰς τὸ ποίημα (ὡς φαίνεται ὑπὸ τὸ παρατιθέμενον μετὰ τὸ κείμενον λεξιλόγιον) λέξεων, αἱ ὁποῖαι δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὸ «Λεξικὸ τῆς Μεσαιωνικῆς, ἐλληνικῆς, δημῶδους γραμματείας» ¹⁰ ὡς ἀγαλματαῖος (πβ. ἀγαλματίας, Μανασσῆ, Ἀριστ. Καλ. ις' 35), ἀνεμοταράχισμα κ. ἄ. ἐμφανίζουν τὴν γνώμην ὅτι ὁ ποιητὴς ἤντησε μόνον ἐξ ἐλληνικῶν πηγῶν (σ. 8) ὄχι πολὺ πιθανῆν.

Οἱ ἐκδόται οὐδὲν ἀναφέρουν περὶ τοῦ χρόνου κατὰ τὸν ὁποῖον συνετέθη τὸ ποίημα· ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητός του ὅμως πρὸς τὰ ἔργα τῆς δημῶδους λογοτεχνίας τῆς ὑστεροβυζαντινῆς περιόδου πρέπει νὰ ἐγράφη περὶ τὸ τέλος τοῦ ιδ' ἢ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ιε' αἰ. ὁπωσδήποτε πρὸ τῆς ἀλώσεως ¹¹.

Ἡ ἐκδοσις μεσαιωνικοῦ κειμένου δὲν εἶναι βεβαίως ἔργον εὐκόλον, ἢ ἔλλειψις λεξικοῦ τῆς μεσαιωνικῆς γλώσσης ¹² καὶ ἡ ἐξέλιξις τῶν μορφῶν καὶ τοῦ λεξιλογίου δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐλέγξωμεν ἂν μία λέξις ἐλέγετο τότε· εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι οἱ ἀντιγραφεῖς δὲν ἐδείκνυον διὰ τὰ ἔργα τῶν συγχρόνων των τὸν αὐτὸν σεβασμὸν ὡς καὶ διὰ τὰ ἔργα τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος. Ἡ ὑπαρξίς ἐνὸς μόνου χειρογράφου, τοῦ ὁποῖου ὁ γραφεὺς δὲν φαίνεται βαθὺς γνώστης τῆς ἐλληνικῆς, δυσχεραίνει ἔτι μᾶλλον τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ κειμένου, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν παροῦσαν ἐκδοσιν δὲν ἐμφανίζεται ὑπὸ μορφήν ἀπολύτως ἱκανοποιητικὴν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὀλίγα καταφανῶς τυπογραφικὰ λάθη ὡς πυρόγον (391) ἀντὶ πύρογον, εἰς τὸ κείμενον παραμένον πολλαὶ ἀνορθογραφίαι, τὰς ὁποίας θὰ ἀνέμενέ τις νὰ ἔχουν διορθώσει οἱ ἐκδόται, ὡς λ.χ. εἰς τὸν στίχ. 412 ἀρμένον ἀντὶ ἀρμένων, στίχ. 657 χείρας ἀντὶ χειῖρας, στίχ. 726 ἐνήδωια ἀντὶ ἐνήδονα, στίχ. 1046 μεσοκαιρήτων ἀντὶ μεσοκαιρήτων, στίχ. 1060 τῆς δυνάμης ἀντὶ τις δυνάμεις κ. ἄ.

Ἐσφαλμένοι τινὲς γραφαὶ ὀφείλονται :

- α') εἰς ὄχι ὀρθὸν χωρισμὸν τῶν λέξεων ὡς
 στίχ. 156 βάνουν πνοὴν σὰν αἰσθητον
 ἀντὶ βάνουν πνοὴν σ' ἀναίσθητον πβ. στίχους 658, 1050
 στίχ. 1154 καὶ νοῦν ἀμεταθέσω
 ἀντὶ καὶ νοῦ νὰ μεταθέσω κ. ἄ.
 β') εἰς παραναγνώσεις ὡς εἰς τὸν
 στίχ. 51 μουσίον ἀντὶ μουσίον (πβ. στίχους 353, 500)
 στίχ. 189 ἐνθυμοῦσι ἀντὶ εὐθυμοῦσι (πβ. στίχους 358, 649)
 στίχ. 312 κλαίματα ἀντὶ κλάματα κ. ἄ.

Οἱ ἐκδόται προσπαθοῦν νὰ μὴ ἀπομακρύνωνται τοῦ παραδιδεμένου κειμένου·

9) Ἡ γραφή Δεΐφοβος, ἢ ὁποία ἀπαντᾷ εἰς τὸ κείμενον τῆς ἐκδόσεως, εἶναι ἐσφαλμένη.

10) ὑπὸ Ἐ. μ. μ. Κ ρ ι α ρ ᾱ, τόμοι Α' - Δ', Θεσσαλονίκη 1968—1975.

11) H. - G. Beck, Geschichte der byzantinischen Volksliteratur, München 1971, 139. Γενικῶς τὰ εἰς ἀνομοιοκατάληκτον δεκαπεντασύλλαβον κείμενα τοποθετοῦνται χρονικῶς πρὸ τοῦ 1450 πβ. E. M. Jeffreys, Some Comments on the Manuscripts of Imberius and Margaron, Ἑλληνικά 27 (1974) 39.

12) Τὸ ὑπὸ τοῦ Ἐ. μ. μ. Κ ρ ι α ρ ᾱ, Λεξικὸ τῆς μεσαιωνικῆς, ἐλληνικῆς, δημῶδους γραμματείας... , εὑρίσκεται ἀκόμη εἰς τὸ Δ.

ένιοτε όμως ή διόρθωσις λέξεών τινων είναι απαραίτητος διά νά αποκατασταθῆ τὸ νόημα ὡς

στίχ. 75 σκώπονται γρ. σκέπτονται

στίχ. 931 τοῦ γέναιου » τοῦ γύναιου (πβ. καί στίχ. 494 τὸ γύναιον ἐκεῖνο).

Εἰς τὸν στίχον 79 ή γραφή τοῦ κώδικος λαβεῖν εἶναι προτιμωτέρα τῆς διορθώσεως λάβη ὡς συμφωνοῦσα καί ὡς πρὸς τὸ μέτρον.

Οἱ ἐκδότης ἀποφεύγουν τὰς χάριν τοῦ μέτρου ἐπεμβάσεις εἰς τὸ κείμενον, διότι ὁ βυζαντινὸς δεκαπεντασύλλαβος ὑπερβαίνει πολλάκις τὰς 15 συλλαβάς¹³. Ἐνίοτε όμως ή μεταβολή τοῦ τόνου, ὁ ὀβελισμὸς λεξιδίου τινὸς ἢ ή ἐκθλιψις συμβάλλει εἰς τὴν ἀποκατάστασίν του ὡς

στίχ. 15 εὐμόρφην γρ. εὐμορφην (πβ. στίχους 622, 805)

στίχ. 205 κανεῖς νά μὴ ἀδικῆται

γρ. κανεῖς [νά] μὴ ἀδικῆται (πβ. στίχον 706)

στίχ. 701 καί σάν εἶναι καί συνήθεια εἰς ὄλους τοὺς αἰθεντάδες

γρ. [καί] σάν εἶναι καί συνήθεια σ' ὄλους τοὺς αἰθεντάδες κ. ἄ.

Τὸ λεξιλόγιον (σσ. 65—75) περιλαμβάνει ὅσας λέξεις δὲν περιέχει τὸ λεξικὸν Liddell - Scott - Jones, A Greek - English Lexicon, Oxford 1940.

Αἱ λέξεις δὲν εἶναι ὅλαι εἰς τὴν ἀναμενομένην θέσιν των. Ἡ λέξις λ. χ. ἀπλικεμένος πρέπει νά τεθῆ πρὸ τῆς λέξεως ἀπλώνω καί ὄχι μετὰ τὴν λέξιν ἀποχαίρετῶ ὁμοίως ή λέξις βριαρόχειρ πρέπει νά τεθῆ πρὸ τῆς λέξεως βρούχισμα κ. ἄ.

Πολλαὶ ἐκ τῶν λέξεων δὲν φαίνονται νά εἶναι ὀρθαὶ ὡς ἀνασάνω ἀντὶ ἀνασαίνω ἐκ τοῦ ἀνασάνη, ἀντιλογίζω ἀντὶ ἀντιλογῶ ἐκ τοῦ ἀντιλογίσης ἀντὶ ἀντιλογήσης κ. ἄ.

Οἱ ἐκδότης οὐδόλως ἐπισημαίνουν τὸ πλῆθος τῶν συνθέτων καί ὑπερπαρασυνθέτων λέξεων, πολλαὶ τῶν ὁποίων ἀπαντοῦν καί εἰς τὸν Μανασσῆν ὡς βριαρόχειρ, πολεμὸκλονος, τειχισιπλήτης ἀλλὰ καί εἰς τὰς μυθιστορίας ὡς βελοδοχοτομοῦμαι, διπλοτριπλυνασασμὸς, χρυσοασπροέλαμπρος κ. ἄ.

Παρὰ τὰς τυχὸν ἀτελείας τῆς ή παροῦσα ἔκδοσις ἀποτελεῖ ἀξιόλογον προσφορὰν, διότι καθιστᾷ γνωστὸν ἐν ἀκόμῃ κείμενον τῆς μεσαιωνικῆς ἑλληγικῆς δημῶδους γραμματείας, τὸ ὁποῖον θά συντελέσῃ εἰς τὸ νά μελετήσωμεν ἀκριβέστερον τὴν ἐξέλιξιν τῆς γλώσσης, τῆς λογοτεχνίας καί τοῦ βίου ἐν γένει τοῦ μέσου ἑλληνισμοῦ.

ΑΓΝΗ ΒΑΣΙΛΙΚΟΠΟΥΛΟΥ - ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ δ. φ.

* * *

DINARCHUS. *Orationes cum fragmentis*, edidit N. C. Conomis, Leipzig (Teubner) 1975, σσ. I—XVII+164, τιμὴ EVP 29,—Mark.

Ἐν τῷ Ν. Κονομῆς, καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, εἶναι ἤδη γνωστὸς εἰς τὸ φιλολογικὸν κοινὸν καί ἐκ τῆς κριτικῆς ἐκδόσεως τοῦ Κ α τ ἄ Λ ε ω κ ρ ἄ τ ο υ ς ἔργου τοῦ ρήτορος Λ υ κ ο ὄ ρ γ ο υ, τὴν ὁποίαν ἐξεπόνῃσε καί

13) βλ. στίχους 24, 25, 36, 41, 65, 72, 76, 364, 414 κ. ἄ. πβ. Εὐστάθιον, Παρεκβολαί, Α 11.